

Calea îngustă care duce la Viața Veșnică

În Matei 7:13-14 citim următoarele cuvinte: **"Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află."**

În anul 1973, la șase ani de la trezire, o tânără conlucrătoare pe nume Lydia Dube, din tribul Zulu, se îmbolnăvise grav. A fost dusă la un mic spital de lângă Misiune, în KwaSizabantu (Africa de Sud), unde se rugau foarte mulți pentru ea.

Totuși, rugăciunile noastre păreau că nu o ajută. Starea ei se înrăutățea pe zi ce trecea. Ne-am dat seama că lucrurile nu pot continua așa. I-am chemat pe părinți și i-am sfătuit să o ducă la doctor. (Mai târziu am înțeles că în cazul acesta se împlinea cuvântul din Biblie care spune că Dumnezeu nu acționează întotdeauna după dorințele, cerințele sau gândurile noastre).

De altfel, aș vrea să subliniez faptul că noi nu suntem împotriva ajutorului medical, din contră, îi mulțumim lui Dumnezeu că dă doctorilor capacitatea și cunoștințele necesare să-i ajute pe oameni în suferințele lor fizice.

Părinții Lydiei m-au rugat să îi însoțesc. Am dus-o imediat la un specialist, care a consultat-o amănunțit și a diagnosticat-o cu o insuficiență renală deosebit de gravă; i s-au prescris medicamente, care însă nu au avut nici un efect. Pe lângă asta, s-a descoperit o a doua afecțiune, belchia, o boală foarte gravă și foarte răspândită în Africa de Sud, care necesita spitalizare imediată.

Deși pentru scurt timp starea ei s-a îmbunătățit, ulterior a ajuns într-o situație și mai rea decât înainte. Am consultat și alți medici, care au diagnosticat-o cu o disfuncție hepatică și i-au prescris medicamente care, din nou, nu au adus nici o îmbunătățire. Mergeam de la un doctor la altul și nu puteam înțelege ce se întâmpla. Mai târziu însă, după ce Dumnezeu și-a împlinit scopul, am înțeles de ce Lydia trebuia să sufere așa de mult, fără să o putem ajuta cu nimic.

Din nefericire, noi oamenii suntem așa de orbi și de limitați, încât deseori suntem incapabili să deosebim voia lui Dumnezeu în ceea ce ni se întâmplă. Adeseori ni se pare că împrejurările prin care trecem nu au nici un sens și sunt dureros de nedrepte. În astfel de suferințe, în deznădejde, nu putem vedea mâna puternică a Celui care știe și prevede totul.

Deși am urmat sfatul doctorilor și i-am dat toate medicamentele, starea ei devenea din ce în ce mai gravă. Am dus-o din nou la spital, așteptându-ne ca, dintr-o clipă într-alta, să fim anunțați că a murit.

Specialiștii nu au încercat să ne ascundă starea ei adevărată, iar când a fost întrebată la ce spital și-ar dori să meargă, Lydia l-a indicat spre cel din KwaSizabantu, adăugând că și-ar dori să moară printre cei apropiați, în caz că Domnul o va chema. Întrucât saloanele erau aproape mereu pline, am hotărât să o aducem pe Lydia în căsuța noastră în care ne strângeam adeseori cu conlucrătorii să ne rugăm și să avem părtășie cu Domnul.

Curând după aceea aveam să aflăm că boala Lydiei nu era la voia întâmplării, ci prin ea Dumnezeu plănuia să ne ofere o carte prețioasă de descoperiri. În această căsuță, la patul Lydiei, conlucrătorii de la Misiune și câteva rude încercau să-i aline suferințele groaznice pe care le avea înaintea de moarte. Timp de câteva săptămâni, nu a putut nici mânca, nici bea și a trecut prin dureri îngrozitoare.

În acea perioadă am asistat cu toții la un lucru neobișnuit: cu cât suferința și durerea trupească creșteau, cu atât viața ei spirituală și legătura cu Dumnezeu erau mai puternice și mai vizibile. Pentru mine aceasta era o mare descoperire din partea lui Dumnezeu, deoarece, din experiența mea, cu cât se înrăutățea starea unui pacient, cu atât devenea mai agitat și mai greu de suportat, lucru ce bineînțeles că aducea bucurie diavolului și tristețe lui Dumnezeu. În cazul Lydiei însă se petrecea exact contrariul.

De fiecare dată când vedeam că fața ei reflecta o durere extremă, ne spuneam în șoaptă unii altora: *"Trebuie să fim foarte atenți la ce va spune! Ne va învăța adevăruri adânci pe care Domnul i le-a descoperit."*

Apoi cei care stăteau la patul ei notau ceea ce buzele ei rosteau. Timp de mai multe zile și nopți ea a tot repetat: "*Oh da... drumul spre cer – nu e ușor!*" Din când în când, ea descria în șoaptă ceea ce vedea, iar noi, cu sufletul la gură, ne străduiam să reținem cuvintele ei: "*Dumnezeu mi-a arătat calea credinței, calea lui Dumnezeu.*"

Dragi prieteni! Această poveste neobișnuită este despre o negresă căreia Domnul i-a descoperit două căi chiar înainte de moarte, și care, după voia Lui, **a murit și apoi a fost readusă la viață.**

Nu intenționez doar să vă expun acest miracol al lui Dumnezeu care a avut loc între noi, chiar dacă a fost cu adevărat o minune, ci vreau să subliniez faptul că, pentru mine și pentru noi toți de aici, a fost o minune să vedem cum un om mort spiritual este înviat în Hristos, înviat din groapa îngrozitoare a păcatului și a pierzării.

Nu intenționez să vă dau detalii legate de moartea Lydiei, deși îmi imaginez deja că vă întrebați: "Cum a murit? A fost cu adevărat moartă? Poate e vorba doar de un vis letargic? A fost vreun doctor care să confirme moartea ei? Mai poate fi vorba de înviere în zilele noastre?"

Nu intenționez să conving pe nimeni în legătură cu realitatea morții ei. Fiecare are dreptul la propria părere. Eu sunt doar un martor viu a ceea ce s-a întâmplat și îmi doresc să împărtășesc cu voi ce am văzut cu ochii mei și ce am auzit cu urechile mele.

Voi decideți dacă veți crede sau nu.

Ceea ce am auzit de la Lydia în acele zile de suferință cumplită care au precedat moartea ei mi-a amintit de Psalmul 24:3-6, iar acele porunci arzătoare m-au dus cu gândul la Matei capitolul 7. Mi-am amintit de asemenea de fragmente din cartea lui John Bunyan *Călătoria creștinului spre casa cerească*, chiar dacă Lydia nu o citise niciodată și nici nu știa nimic despre această carte. Domnul i-a arătat două căi: calea largă și calea îngustă. Domnul i-a arătat detalii atât de clare

legate de aceste două căi, încât ceea ce ea a văzut ne poate ajuta pe toți să ne vedem propriile vieți prin ochii lui Dumnezeu, să ne vedem propria umblare pe acest pământ în lumina veșniciei și să realizăm pe ce cale umblăm noi de fapt.

Calea largă văzută de ea era așa de largă și încăpătoare încât puteau merge pe ea grupuri întregi de oameni. Era așa de mult spațiu, încât toți puteau umbla pe ea nestingheriți, cu toate bunurile lor. O soție, un soț, copiii, rudele apropiate, prietenii și mulți alții puteau să îi însoțească fără probleme. Nu era greu deloc să mergi pe această cale. Era chiar ușor și plăcut. Erau acceptate toate părerile, sentimentele, impresiile. Dacă, de exemplu, doreai să mergi la o biserică, puteai merge nestânjenit; sau dacă te simțeai obosit, puteai să rămâi acasă. Dacă simțeai că te apucă o durere de cap, puteai pleca acasă și te puteai odihni liniștit pe canapea, citind ziarul, ascultând radioul sau privind la televizor, etc. (ciudat este că, de obicei, durerea de cap dispare repede în astfel de împrejurări). Pe calea largă, oamenii se puteau plimba lejer, priveau liniștiți în jur sau făceau tot felul de alte lucruri. Nimeni nu trebuia să fie vigilent sau să fie atent pe unde călca.

Oamenii socializau, se simțeau liberi, săreau și dansau după placul inimii.

Pe această cale largă, oamenii se puteau ruga dacă doreau sau puteau citi câteva versete sau capitole din Biblie pentru a se simți bine, apoi puteau lăsa Biblia deoparte pentru a se uita peste reviste sau ziare. Era calea potrivită pentru orice cerință, gust sau dorință.

Când mergi pe această cale, te poți întoarce acasă și te poți enerva pe soția care nu ți-a pregătit cina așa cum doreai tu; îți exprimi comentariile cu câteva "cuvinte iubitoare", după care părăsești mânios casa, trântind ușa. În aceeași seară, înainte de a te culca, te așezi pe genunchi și rostești "o rugăciune sfântă" (cu toții ne rugăm înainte de a merge la culcare, nu-i așa?), iar apoi, neținând cont de soția care este și ea pe genunchi, te arunci cu zgomot în pat și îi întorci spatele. A doua zi dimineață ești din nou pe genunchi, după care pleci la lucru păstrând în inimă mânia împotriva unei soții atât de "toante".

Da, da! Pe calea largă poți purta nestingherit în inimă supărare, răutate și mânie. De asemenea, poți acuza fără probleme sau bârbi în public! Nu-i nevoie să ierți! Poți să porți păcatul în inimă, ținându-l ascuns! Pe această cale este posibil să îi jignești pe cei din jur sau să te cerți cu ei, spunându-le în față tot ce îți trece prin cap, iar apoi, cu o conștiință senină, pleci la biserică fără ca măcar să-ți treacă prin cap să te împaci sau să te pocăiești.

Prin urmare, calea largă era extrem de largă, iar pe ea existau nenumărate posibilități, chiar și pentru cei care se numeau „copiii lui Dumnezeu.” (Prietene, ar fi foarte interesant să vezi cât de largă este calea pe care umbli.)

Lydia a văzut pe această cale un om voios, plin de bucurie. Tocmai băuse un pahar de vin roșu, iar acum cânta și dansa binedispus. Când a fost întrebat: "*Încotro mergi?*", el a răspuns fără ezitare: "*Ce vrei să spui? Nu se vede? Spre cer, bineînțeles! Numai că eu nu sunt așa fanatic și îngust la minte în părerile mele, cum sunt alții!*". Uitându-se în jur, a văzut un om care trecea prin lupte spirituale și încerca să găsească o altă cale, așa că se apucă să îl sfătuiască: "*Spune-mi, ce pasaj din Biblie l-ai luat așa în serios de te tulbură atâta? De ce pui totul la inimă? Când o să înțelegi că exagerezi, o să râzi și tu de temerile tale! Cu toții suntem oameni slabi și păcătoși! Dumnezeu ne iubește așa cum suntem! De asta a venit El în lume, ca să ne ierte păcatele!*" Și în timp ce încerca să-l convingă pe acest om alături de care pășea, dând din mâini și străduindu-se să-și dovedească afirmațiile, deodată s-a deschis pământul în fața lui și a căzut într-un abis, din care s-a mai auzit strigătul lui sfâșietor: "Vai de mine! Mi-am irosit toată viața! Unde îl mai găsesc acum pe Isus?" În acel strigăt era și disperare, și pocăință, dar degeaba, nu mai avea timp să schimbe ceva. Orice șansă se spulberase odată cu prăbușirea în acea prăpastie și astfel omul a intrat în eternitate.

Mulți din cei care mergeau pe această cale largă credeau că dacă merg pe ea vor ajunge în cer, chiar dacă făceau ce doreau în viața lor. Mulți se rugau și se lăudau cu binecuvântările lor. Alții își afișau, plini de demnitate, generozitatea și standardele morale. Erau mulți pe această cale! Oameni de toate culorile și toate

naționalitățile. Reprezentanți din toate grupurile și toate funcțiile. Doctori, judecători, predicatori și profesori, agenți de vânzări și hoți, filozofi și teologi, miniștri și simpli muncitori. Cu toții erau mulțumiți de ei înșiși, crezând că totul este în regulă cu viețile lor. Unii dintre ei, uitându-se în depărtare, întrezăreau o altă cale, dar imediat spuneau: *“Nu! Calea aceea este prea îngustă! Este foarte grea, dură și plină de pietre! E un chin să mergi pe ea. De ce să nu rămânem pe calea noastră dacă oricum vom avea aceeași soartă?”*

Separat de mulțimea de oameni care umblau pe calea largă se afla alt grup de oameni care nu doreau să meargă cu mulțimea, întrucât nu erau de acord cu anumite lucruri lumești din viețile lor. Oamenii aceștia căutau o altă cale, însă nu găseau niciuna. Umblând de colo-colo, ei se rătăciseră chiar lângă calea cea îngustă. Nu o vedeau pentru că erau orbi spiritual. Motivul orbirii lor nu a fost dezvăluit fetei muribunde.

Aceasta era calea largă, așa cum a văzut-o Lydia. Cât de diferită era calea îngustă în comparație cu aceasta! Era așa de îngustă încât numai doi oameni încăpeau pe ea! Doar doi! Nu mai mult și nu mai puțin! Iar aceștia doi erau: cel care a găsit-o și a ales să meargă pe ea și Domnul Isus. Pe această cale soțul nu putea umbla alături de soție, nici soția alături de soț. Părinții nu puteau merge alături de copii și nici copiii alături de părinți. Fiecare trebuia să decidă în dreptul lui, dacă să meargă sau nu pe acest drum; iar dacă decideau să meargă pe ea, erau cu Domnul Isus.

Această cale era un fel de potecă de munte, îngrozitor de abruptă, nu doar extrem de îngustă, ci și plină de pietre și spini. Sunt mulți munți pe acest pământ, dar, din spusele Lydiei, niciunul nu este așa de înalt și de inaccesibil ca muntele lui Dumnezeu! Urcușul este atât de dificil, încât niciun om nu poate ajunge în vârf dacă se bazează pe propriile lui forțe. Poți urca doar dacă ești sprijinit de puterea Domnului. Altfel este imposibil!

Prin această descriere, Lydia a urmărit să sublinieze faptul că omul nu poate nici măcar visa să meargă pe această cale și să urce muntele Domnului dacă are o

inimă împărțită și încearcă să îl slujească atât pe Dumnezeu, cât și pe diavol. O persoană care nu ia lucrurile în serios, ușuratică, nechibzuită, pentru care a-L sluji pe Dumnezeu este un obicei, o lege sau ca o tradiție, nu poate merge pe această cale. Astfel de oameni nu au nicio șansă să urce acest munte al lui Dumnezeu și să obțină har și binecuvântări.

Calea îngustă mergea în altă direcție decât calea largă, iar călătorii trebuiau să intre pe o poartă foarte strâmtă. Această poartă strâmtă era atât de greu de observat, încât cei neatenți și cei care nu se rugau aveau toate șansele să o rateze. Din această cauză, puțini o puteau găsi. După cum vedeți, trebuie să căutăm cu mare băgare de seamă calea spre mântuire, până o găsim. Oricine este nepăsător sau superficial în ceea ce privește credința, trece pe lângă calea îngustă fără ca măcar să o observe. Doar cei care o caută cu adevărat, care veghează și se roagă, pot să găsească poarta strâmtă și, astfel, să pășească pe calea îngustă.

Este greu să descrii cât de îngustă este, de fapt, această cale. Calea îngustă este pur și simplu un fir subțire! Nu poți să mergi pe ea decât dacă ești extrem de atent, la fiecare pas, iar lucrul cel mai important este să pășești pe urmele pașilor Domnului. De ambele părți ale cărării este o pantă abruptă și o prăpastie adâncă. Este o cale foarte grea, cu multe pericole. Dacă te uitai drept în față, puteai să vezi pe cineva chiar în vârful muntelui. Era Cel care a fost crucificat! Își întindea mâna spre călătorii care ajungeau la El și îi invita cu drag: "*Vino aici sus! Vino la Mine!*" Dar ajungeau la muntele Domnului și stăteau în fața Slavei Lui doar aceia care nu abandonau și care străbăteau drumul luptându-se și ieșind biruitori.

După cum am menționat, era imposibil pentru cineva să meargă singur pe calea îngustă; putea să meargă doar cu Domnul Isus! Nici măcar un pas nu putea să facă fără El! Fără El era imposibil să realizeze ceva! Totul trebuia făcut împreună cu El!

Pe această cale erau lei care alergau încoace și-ncolo și se hrăneau numai cu carne de om. Scopul lor era să mănânce cât mai mulți dintre oamenii aflați pe cale.

Singura scăpare a acestora era să stea foarte aproape de Isus și să sălășluiască în El. Doar așa leii nu-i puteau răni sau devora.

Scene neobișnuite se derulau în fața ochilor stinși ai Lydiei. La un moment dat, a văzut două femei îmbrăcate în rochii albe asemănătoare cu ale măicuțelor. Pe calea îngustă ele s-au întâlnit cu Domnul care le-a întrebat: "**Spuneți-mi, încotro mergeți ?**" Ele au răspuns împreună: "Spre cer!" Isus ținea o carte în mână, iar când citea din ea, toți cei care mergeau pe calea îngustă, puteau să-și vadă adevărata stare, cum și unde mergeau și ce sfârșit îi aștepta. Domnul le-a spus atunci: "**Văd că v-ați spălat hainele în sângele Meu, dar nu în totalitate. Uitați-vă! Vedeți petele de pe hainele voastre?**" Din cauza acelor pete întunecate, femeile au trebuit să se întoarcă.

Era și un tânăr care urca și el pe calea îngustă. Isus i-a spus: "**Îmi amintesc ziua când te-am invitat pentru prima dată să vii, iar tu ai acceptat invitația și m-ai primit în inima ta. Dar uită-te la piciorul tău ! Ce vezi ?**" Tânărul s-a uitat și doar atunci a observat un fir lung și subțire ce îi atârna de gleznă și îl lega de alt om pe care îl cunoștea dinainte de convertirea lui. Domnul a continuat: "**Îți amintești că atunci când te-ai pocăit nu i-ai spus prietenului tău că M-ai cunoscut și că îți doreai să îți cureți viața? Voi doi păcătuiserăți împreună. Fuseserăți împreună în locuri murdare, făcând multe lucruri rele. După ce M-ai primit pe mine, nu te-ai dus la el să-ți ceri iertare pentru comportamentul tău și să rupi astfel legătura păcătoasă dintre voi. El și acum își aduce aminte cum erai tu înainte de convertirea ta.**" Din cauza acestei legături, tânărul nu putea să înainta în viața lui spirituală și a trebuit să se întoarcă de la calea îngustă.

După aceea, Lydia a văzut o altă secvență, la fel de sfâșietoare. Un om mergea pe calea îngustă cu un sac de făină în mână. Nu era doar făină, era un fel de amestec de făină cu zahăr. Deodată Domnul l-a oprit și i-a spus: "**Acum trebuie să separi făina de zahăr! În viața ta de credință tu ai amestecat lucruri care nu erau pe placul Meu. Acum trebuie să le separi.**" Dându-și seama că era imposibil să facă acest lucru, omul a strigat: "O, Doamne! Ce pot să fac?" Domnul i-a

răspuns: **"Nu eu am amestecat lucrurile, ci tu ai făcut-o, prin urmare, așa cum ai amestecat, trebuie să și separi!"**

Cu siguranță vă veți întreba: "Prietenii, ce înseamnă acest lucru?" Vă dați seama că Dumnezeu nu poate suferi ca noi să spunem că suntem creștini, dar să amestecăm creștinismul cu lumea? În viața de zi cu zi noi tot încercăm să împăcăm viața creștină cu lucrurile lumii, dar să nu uităm că vine ziua când Domnul se va întoarce spre noi și ne va spune exact același lucru: **"Acum trebuie să le separi!"** Atunci va trebui să recunoaștem că am făcut greșeli fatale, care nu mai pot fi corectate.

Uneori vocea Lydiei era așa de stinsă, încât trebuia să ne punem urechea la gura ei ca să prindem o șoaptă firavă, abia sesizabilă. Din când în când puteai citi pe fața ei o expresie de durere cruntă. Am înțeles că în acele momente de descoperiri spirituale, ea se lupta din răspuțeri să urce pe cărarea îngustă. Șoptea mereu: "Doamne Isuse, te rog să mă ajuți acum! Te rog să nu mă lași! Fii alături de mine pentru că îmi este prea greu să merg mai departe!"

Mai târziu, când era mai bine, Lydia ne povestea cum, în timp ce umbla pe calea cea îngustă, a intrat la un moment dat într-o pădure întunecată. Ce nor negru, îngrozitor era deasupra pădurii! Nu putea înțelege cum de așa de mulți oameni puteau locui într-un loc atât de înăbușitor. Foarte interesant însă era faptul că fiecare locuitor al pădurii avea "un lucru" sau un instrument cu care era preocupat. Unul ținea în brațe un aparat de radio, cu volumul dat la maxim. Altul avea un casetofon. Altul stătea în fața unui televizor, complet captivat de ceea ce se petrecea pe ecran. Altul cânta continuu la chitară. Toți erau preocupați de instrumentul lor, făcând cât mai mult zgomot și încercând să atragă atenția unuia altuia.

Văzând-o pe fata care se opri din drum, au început cu toții să o strige. Unul zicea: "Vino aici puțin, uită-te la televizor! O, nu trebuie să fii așa de fanatică și să iei în serios toate lucrurile." Lydia însă a refuzat categoric: "Nu! Eu merg spre Orașul Ceresc!" Omul cu televizorul i-a răspuns: "Și eu încerc să ajung acolo! Chiar crezi

că am alt scop? Și eu merg spre Cer ca și tine. Hai vino să vezi ce se transmite la TV. Fără supărare – asta e realitatea. Un film bun poate fi chiar folositor! Nu fi așa limitată și îngustă la minte!" Lydia a ținut piept ispitei cu și mai multă hotărâre: "Nu! Nu vreau!"

În pădurea întunecată erau foarte mulți tineri îmbrăcați indecent, ca în lume. Erau, de asemenea, femei căsătorite, cu niște haine așa de provocatoare, încât te întrebai cum de le-au permis soții lor să se îmbrace așa. Era evident că și soții lor trăiau la fel. Și printre acești așa-zisi creștini erau unii care săvârșeau aceleași păcate ca și Lydia înainte să se pocăiască. Și cu toții strigau că nu era așa de rău ce făceau, că nici chiar Dumnezeu nu vedea păcat în așa ceva. Vocile ridicate și muzica asurzitoare o bulversau așa de tare pe Lydia, încât și-a îndreptat ochii spre Cer și a strigat: "Doamne ! Ajută-mă ! Spune-mi ce să fac acum? "

A auzit o voce care îi spunea: **"Un singur lucru te va ajuta - acoperă-ți urechile cu mâinile și uită-te la Mine în tot acest întuneric."** Urmând acest sfat, fata a văzut deodată o rază de lumină în depărtare și a pornit către ea cu toată ființa, simțind ajutorul și apropierea lui Dumnezeu. Așa a traversat ea pădurea întunecată, fără să mai dea atenție oamenilor care locuiau acolo.

De-abia ieșise din pădure când a văzut un grup de tineri. Când și aceștia au zărit-o, au început să o cheme, făcându-i cu mâna. Unii s-au apropiat de ea, încercând prin tot felul de mijloace să o tragă după ei. Dar Lydia le-a răspuns, refuzându-le jocul: "Nu! Eu merg la Domnul și nu pot să mă uit nici în dreapta, nici în stânga. Nu vreau ca, din cauza voastră, să îl pierd pe Hristos din vedere! Această cale este foarte îngustă, iar eu nu vreau să mă rătăcesc!" Deși au văzut că ea nu le acordă nicio atenție, tinerii nu au vrut să se dea bătăuți și au alergat după ea, încercând s-o prindă și s-o ia cu de-a sila. Când Lydia a văzut pericolul în care se afla, a strigat către Domnul: "Doamne Isuse! Dă-mi puterea să scap de ei! Te rog, nu îi lăsa să mă prindă!" În momentul acela, când fugea cu toată puterea, o mulțime de cloști cu puișori i-au apărut în față. "Ce să fac acum?" s-a gândit ea cu frică. "Dacă alerg, o să îi zdrobesc cu picioarele mele." Și vocea Domnului i-a vorbit

ca un răspuns la gândurile ei: **"Aleargă și nu te uita înapoi! Nu lua în seamă puii. Mergi înainte, indiferent de ce se întâmplă; în caz contrar, îți vei pierde viața."**

Auzind această voce, Lydia a strâns din dinți și s-a avântat înainte, întrucât tinerii erau destul de aproape, pe urmele ei. În momentul acela, Lydia a observat că era însoțită de un câine mare, credincios. (Aș vrea să menționez că limbajul acesta de pilde și comparații este foarte caracteristic tribului zulu. Si Domnul Isus folosea adesea astfel de imagini când vorbea. Dacă un om este capabil să înțeleagă acest tip de limbaj, acesta este un semn bun: are o inimă pregătită pentru Cuvânt.) Lydia a trimis câinele spre tineri, iar aceștia s-au oprit din urmărirea ei. Când am întrebat-o pe Lydia ce simbolizează acest câine, ea a răspuns imediat: "Ați uitat că Isus a respins atacurile diavolului cu Cuvântul credincios al Domnului? Satan nu îi poate ține piept." Prin urmare, dragi prieteni, dacă vrei să scapi de oamenii care reprezintă o ispită pentru tine, folosește-te de Cuvântul lui Dumnezeu: "Așa spune Cuvântul !"

De vreme ce gașca aceea a încetat s-o mai urmărească, ea a început din nou să meargă normal. Deodată, o imagine ciudată i-a apărut în față: mai multe case construite de-a lungul căii înguste de către cei care au umblat pe ea la un moment dat. Era interesant să vezi cum oamenii aceia nu numai că locuiau în acele case, ci adăposteau și tot felul de animale domestice și păsări care îi împiedicau pe cei care mergeau pe calea îngustă. Nu trebuia decât să fii puțin neatent și te împiedicai de toate acele animale care îți mișunau printre picioare. Și de parcă asta nu era de ajuns, locuitorii acelor casei au construit și alte obstacole pe cale, având un singur scop în minte – să îi împiedice pe călătorii căii strâmte.

Fusese o vreme când și ei merseseră pe această cale îngustă, dar obosiseră, și, la un moment dat, s-au oprit și s-au declarat mulțumiți cu ceea ce realizaseră deja. Prin urmare, și-au construit case de-a lungul căii înguste, pentru a putea petrece o viață plăcută și tihnită, fiind conștienți că acestea reprezentau obstacole în calea celor care erau hotărâți să meargă pe calea îngustă până la sfârșit, până la biruința finală, chiar dacă s-ar putea să-i coste viața!

Continuând pe cale, Lydia a intrat în altă pădure care era mai mare și mai întunecată decât prima. Bezna era atât de adâncă încât nu-și vedea propria mână. Deodată a ajuns la o răscruce cu multe direcții. S-a străduit să străpungă întunericul cu privirea. Trebuia să se hotărască încotro s-o apuce. Din nou s-a simțit neputincioasă și a strigat către Domnul: "Doamne, ajută-mă ! Spune-mi ce să fac acum?" Atunci și-a amintit cum Domnul îi spusese mai înainte: **"Copilul meu, mergi înainte, nu te abate nici la stânga, nici la dreapta. În față, te voi aștepta!"** Mângâiată de aceste cuvinte, a început să se roage: "O, Tată Ceresc, condu-mă Tu pe calea cea bună! Te rog să mă ajuți pentru numele Tău, pentru harul Tău cel mare!" Conduasă de această rugăciune, a mers mai departe pe unul dintre drumuri și a observat că pe celelalte căi erau mulți călători. La început, părea că toate căile duc în același loc, totuși, cu cât înaintai mai mult în pădure, potecile coteau formând un cerc mare. Călătorii de pe aceste căi erau blocați în cercuri și nu puteau ieși din întunericul pădurii. (I s-a descoperit Lydiei că așa sunt creștinii care au rămas mereu în același loc în viețile lor și în slujba Domnului. Ei nu cresc spiritual și "se coc în propriul suc". Li se pare că înaintează, dar, în realitate, merg în cercuri și nu progresează nici măcar cu un pas.) Rămânând în norul gros, acești oameni își spuneau unii altora: "Avem tot ce ne dorim, trebuie să fim mulțumiți cu ce avem!" Era, de asemenea, interesant de observat că oamenii care mergeau pe aceste căi vorbeau foarte mult. Cu toții doreau să-și dea cu părerea sau să dea sfaturi, așa cum este sfătuită, de obicei, o mamă care are un copil bolnav: "să faci așa... și așa...." În astfel de situații oamenii se întrec unii pe alții cu recomandările, până când biata mamă nu mai știe ce să facă.

Fiind derutată de aceste multiple voci și sfaturi, păreri și discuții, Lydia s-a speriat și a început să se roage: "Doamne! Învață-mă cum să merg mai departe! " Atunci a auzit un răspuns: **"Acoperă-ți urechile cu mâinile, ca să nu mai auzi! Fii surdă față de aceste voci și nu pierde din vedere scopul tău final!"** O, ce fericită a fost după ce a ascultat sfatul acesta și s-a aflat din nou în apropierea Domnului, care a scos-o din norul negru al pădurii!

Următorul obstacol care a apărut în calea ei era o pantă foarte abruptă și pietroasă. Era imposibil să o urci până sus. A trebuit să meargă în genunchi, trăgându-se în sus ușor, apucând pietre cu mâinile. Calea devenea tot mai abruptă. Era nevoie de multă forță așa că, după o vreme, epuizată fiind, s-a întins cu fața la pământ. După o scurtă pauză, a început din nou urcușul suspinând, abia reușind să se ridice din cauza durerii. În aceste clipe, fața fetei muribunde arăta ca și cum ar fi fost supusă unui efort peste puterile ei, ca și cum ar fi ajuns la un apogeu.

Deodată a ieșit un strigăt de uimire din buzele ei crăpate: "Într-adevăr, este Propăvăduitorul!", și a urmat apoi o altă luptă chinuitoare. Simțeam că din clipă în clipă va rămâne fără pic de energie. Pentru noi cei care stăteam la patul ei, momentele acelea păreau nesfârșite. Deodată fața ei s-a luminat și urechile noastre au auzit următoarele cuvinte: "O, Doamne! Îți mulțumesc! Tu m-ai scos din groapa pieirii, unde nu mai era nici o speranță! Isuse, Tu m-ai salvat! Mâna Ta m-a sprijinit când eram așa de aproape de prăpastie. Nu mai aveam deloc putere. Îmi pierdusem tot curajul și orice speranță. Iar acum sunt atât de fericită și plină de bucurie că aș putea să zbor. O, ce frumos este totul în jurul meu acum ! Ce multă lumină! Totul este verde și înmugurit!"

Era o adevărată minune pentru Lydia că supraviețuise. Se confruntase cu imposibilul, dar Domnul Isus a ajutat-o și, în acele ultime minute de disperare și sfârșeală, avusese loc o minune!

Și totuși acesta nu a fost sfârșitul! Descoperirile au continuat! După ce s-a odihnit puțin, Lydia a ajuns într-o zonă foarte periculoasă a drumului, care era netedă și alunecoasă ca gheața. Orice pas făcut cu neatenție ar fi trimis-o în fundul prăpastiei. În acest punct era imposibil să înaintezi altfel decât călcând pe urmele Domnului! Și doar așa nu a alunecat: pas după pas, călcând exact pe urmele Domnului Isus! Dacă nu ar fi nimerit cu precizie urma Lui, chiar dacă era foarte puțin pe lângă, și-ar fi pierdut echilibrul, ar fi alunecat și ar fi căzut. Pe lângă

aceasta, de-o parte și de alta a căii erau pietre ascuțite special de cineva. Dacă ar fi umblat pe ele, se putea alege cu răni adânci pe picioare. Prin urmare, era doar o singură posibilitate să înaintezi: să calci exact pe urmele Domnului Isus. Unde călca El, pietrele se spărgeau.

Acest drum era, de asemenea, acoperit cu spini care înțepau fără milă corpul. Totuși, când piciorul lui Isus călca peste ei, aceștia dispăreau. Ce plăcut și ușor era să Îl urmeze pe Domnul, să calce pe urmele Lui, astfel evitând multe răni. În timpul unei astfel de umblări, nu puteai să mergi nici mai repede nici mai încet decât Domnul. Erau momente când Hristos se oprea și rămânea îndelung într-un anumit loc. Atunci cel care Îl urma trebuia, de asemenea, să se oprească și să rămână și el pe loc. Chiar dacă un om se grăbea și dorea să o ia înainte, trebuia să aștepte cu răbdare până când Domnul făcea următorul pas.

Din loc în loc, pe ambele părți ale căii, erau bolovani plați. Aceștia erau un mare pericol pentru călătorul obosit. Întristați din cauza greutateilor prin care treceau și care păreau să nu se mai termine, aceștia își doreau să se odihnească. "Nu... este peste puterile mele! Pur și simplu nu mai pot continua! Nu mai am putere. Trebuie să-mi trag puțin sufletul!". Se apropiau de bolovanii de pe margine, se așezau și adormeau. Dar vai de călătorul care cădea în această ispită! Bolovanul, care nu era fixat în pământ, se desprindea din locul lui și se rostogolea în prăpastie, luând cu el și victima nenorocită.

Doar o stâncă putea aduce pace și odihnă oricărui călător, iar acea Stâncă era Isus Hristos! Deși toate celelalte stânci păreau să fie solide, ele se dovedeau periculoase când încercai să te sprijini pe ele.

Calea îngustă care duce la Viața Veșnică (Partea II)

În cele din urmă, Lydia a ajuns la o câmpie întinsă. În depărtare se vedea la orizont un oraș frumos, pe o colină. Fascinată de frumusețea acestuia, fata s-a oprit uimită. În clipa aceea, pe neașteptate, a apărut în fața Lydiei un înger strălucitor care a arătat spre orașul ce se vedea în depărtare. El a întrebat-o: *"Vezi orașul acela?"* *"Da."* *"Acum îți voi arăta ce fel de trecut te-ar împiedica să intri acolo."* Imediat după aceea, Lydia a avut ocazia să vadă viețile unor oameni, într-un mod inedit.

Mai întâi în fața Lydiei a apărut o casă frumoasă a cărei stăpână, făcându-și de lucru într-o cameră, a văzut pe fereastră cum se apropie o altă femeie de locuința ei. *"O, iar vine le mine"* s-a gândit ea supărată. *"M-am săturat de toate acuzațiile, problemele și nevoile ei. Chiar mă calcă pe nervi!"* S-a auzit soneria, iar doamna și-a pus repede o mască de bunătate și de om cumsecade și s-a grăbit la ușă. După ce a deschis, a strigat cu bucurie: *"Bună dimineața, soră dragă! Ce bine că ai venit! Ce mai faci? Intră te rog. Mă bucur că ai venit!"*

Îngerul i-a spus atunci Lydiei: *"Ai văzut? Ai grijă, dacă trăiești o astfel de viață este imposibil să intri în orașul ceresc pentru că acolo nu este loc pentru ipocriți!"*

O altă scenă s-a desfășurat apoi în fața ochilor fetei. A văzut un coșciug negru și gol, iar trei oameni, aflați în jurul lui, tot încercau să îi bage pe alții în coșciug și să închidă capacul. Îngerul i-a explicat Lydiei: *"Privește și amintește-ți mereu – niciodată să nu încerci să bagi vreun suflet în coșciug prea devreme. O astfel de atitudine se întâlnește adesea printre creștini, spre marea lor rușine. Când cineva păcătuiește, ei se grăbesc "să-l taie de pe listă" și să îl îngroape cât de repede posibil, declarând că nu mai are nici o speranță! A căzut destul de jos și nu mai*

poate fi iertat! Dar ție să-ți fie teamă să faci așa ceva pentru că mânia lui Dumnezeu îi va lovi pe astfel de oameni! Domnul Dumnezeu este Atotputernic! El are puterea chiar să învieze morții la o viață nouă. Când cineva păcătuiește, să îți fie teamă să fii răutăcioasă! De asemenea, ferește-te să îi devii judecător! Nu te duce la nimeni să îi vorbești despre păcatul altuia! Mai degrabă, apleacă-te într-o rugăciune arzătoare pentru sufletul care a păcătuie. Stai în spărtură și luptă împotriva răului, imploră-L pe Păstorul ceresc să găsească și să întoarcă la El oile pierdute. Cine ești tu să hotărăști soarta altora? Isus și-a vărsat în mod egal sângele pentru tine și pentru acel păcătos. El și-a dat ultima picătură de sânge pentru el. Cine ești tu să spui cu îngâmfare: "Totul s-a sfârșit pentru el! El a murit față de Dumnezeu! Nu mai este nici o speranță pentru el!" Cum este posibil să arunci astfel de cuvinte în fața Celui care poate învia morții? Roagă-te ca Domnul să îl ajute să se căiască, să poți să te bucuri împreună cu îngerii când păcătosul se căiește și se întoarce la picioarele Mântuitorului. Dacă nu vei face asta, ai grijă să nu te confrunți și tu cu același destin îngrozitor pe care l-ai prezis altora și astfel să îți primești răsplata meritată pentru brutalitatea ta. Ai uitat tu oare ce spune Cuvântul lui Dumnezeu unor astfel de oameni: **"căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă"**. (Iacov 2.13)?

Apoi, Lydia a avut o altă viziune. Un om care mergea pe calea îngustă își pierduse Biblia. Cineva l-a oprit și i-a spus să se întoarcă pentru că nu poate continua fără îndrumător, și anume Biblia. Pentru Lydia a fost clar faptul că această viziune era o avertizare pentru fiecare creștin care ia în derâdere citirea Bibliei și învățăturile ei. În ochii Domnului o astfel de persoană este nerecunoscătoare, leneșă spiritual și se găsește în pericolul de a pierde armura lui Dumnezeu.

După întâlnirea cu îngerul, Lydia și-a continuat drumul și în curând a întâmpinat un alt obstacol. Chiar în fața ei erau două sârme orizontale, cu o plasă între ele. Călătorii nu puteau merge mai departe decât dacă se lăsau în jos pe genunchi, apoi se întindeau pe pământ, lipindu-se de el și târându-se până dincolo de sârme. Acest lucru era surprinzător de dificil pentru mulți călători care mergeau pe calea îngustă. Unii nu puteau să se aplece. Alții aveau dureri ca de artrită în

încheieturi; prin urmare, dacă se aplecau doar puțin, urlau de durere. Știți cam cum stau lucrurile cu un om bolnav: uneori începe să urle înainte să îl atingi! Prin urmare, nu îl atinge – pentru că devine sensibil! (Dragi prieteni, cred că înțelegeți despre ce tip de "sensibilitate" spirituală este vorba. Cu siguranță ați întâlnit acest tip de creștini cărora nu le poți spune nimic. Cea mai mică încercare de a spune ceva îi jignește! Imediat le provoci durere și bietul suflet este rănit pe loc!)

Unii călători erau așa de înalți sau așa de grași încât nu se puteau apleca, iar, când încercau să facă asta, cădeau la pământ și nu se mai ridicau. (Așa se întâmplă adeseori cu creștinii: cresc incredibil de repede în proprii lor ochi, fiind încurajați în asta de părerile celor din jur.) Unii din cei care s-au confruntat cu obstacolul acesta al sârmelor au spus: "Ei bine, pentru a trece de acest obstacol, trebuie să fii în formă, trebuie să faci antrenament!" (Din păcate ei nu și-au dat seama că antrenamentul trebuia făcut înainte să ajungă la obstacol, nu acum când era prea târziu.) Mulți dintre ei nu reușeau să-și strecoare decât capul dincolo de sârmă, nu tot corpul. Corpul se bloca undeva pe la jumătatea drumului și omul nu mai putea să înainteze. Bineînțeles că, împreună cu capul, și limba era la celălalt capăt, dar, vai, nu se putea face nimic în privința trupului. Așadar, nu puteai să treci dincolo decât dacă te aplecai foarte mult, dacă te apăsai pe sol cu întregul corp, inclusiv fața, târându-te pe sub sârme. Lydia a procedat în acest fel.

Curând după aceea, a ajuns la o stație de control neobișnuită, unde călătorii treceau prin ultimele puncte de verificare înainte să intre în locașurile cerești. Stația era înconjurată de un zid destul de înalt, iar singura intrare era prin ușa unei case mari care era lipită de zid. Călătorii care soseau făcuseră o coadă lungă în fața ușii. Unii dintre ei nu doreau să aștepte atât, așa că au încercat să sară zidul sau să găsească o altă ușă sau intrare. Bineînțeles că nu au reușit și au revenit în rând, pentru a putea intra prin ușa stației de control.

Este interesant că și ușa era neobișnuită: avea asemenea dimensiuni încât o persoană prea înaltă nu putea să intre pe ea deoarece nu-și putea mișca gâtul, iar dacă un om era prea scund nu putea nici el intra. (Dragi prieteni, sper că înțelegeți

cu ușurință acest adevăr spiritual care este arătat mai sus. Dacă nu, atunci luați Biblia și citiți următoarele: **"dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă...** (Apoc. 22:18-19). Pentru un creștin, există o anumită înălțime și un anumit standard spiritual stabilit de Cuvântul lui Dumnezeu, care poate fi înțeles fără dificultăți dacă citim, de exemplu, Epistola către Efeseni.)

Dacă cineva reușea să intre pe ușă, în casă îl așteptau doctori, asistente și judecători care îl analizau foarte serios și cu atenție. Ei nu se uitau la fața oamenilor și erau fără prejudecăți. Nu țineau cont de datoriile, starea lor anterioară sau de meritele lor. Nu era important dacă un om a fost bogat (fie fizic, fie spiritual) sau sărac, dacă a fost predicator, pastor sau un simplu membru în biserică. Cu toții, fără nici o excepție, trebuiau să se supună acestui control medical strict, în timpul căruia nu era nimic trecut cu vederea, oricât de neînsemnat ar fi fost.

La început era un examen oftalmologic foarte exact, în urma căruia pacienții erau diagnosticați cu precizie: un ochi gelos, un ochi firesc, un ochi orb din punct de vedere spiritual, etc. (Marcu 7:22, Ioan 12:40, 1 Ioan 2:16). Apoi erau cercetate limba și gura în lumina Duhului Sfânt (Proverbe 6:16-17, Iacov 1:26, 1 Petru 3:10, 1 Ioan 3 :17-18). Vai de omul care era găsit bolnav! Apoi erau examinate foarte atent mâinile, dacă erau curate sau aveau pete de murdărie (Isaia 1:15; 59:3, 1 Timotei 2:8). Urma o consultare atentă a inimii (Proverbe 6:14; 16:5, Matei 5:8, Luca 21:34, Romani 1:21,24, Iacov 4 :8). În același timp erau luate probe de sânge pentru analiză. Cu toții știm că sunt multe boli ale sângelui. Și creștinii au astfel de boli spirituale. Să luăm de exemplu poftele cărnii și mânia, care se manifestă de la naștere (Evrei 12:4). Urmau rinichii și alte organe interne (Apoc. 2:23). Dacă rezultatele controalelor arătau că un om nu era sănătos, persoanei respective nu i se permitea să urce pe muntele lui Dumnezeu pentru a primi har și binecuvântare. Cei care treceau cu bine de controlul medical și erau găsiți vrednici să urce muntele, erau trimiși pe un teren de sport, unde urmau să alerge pe niște culoare

lungi. Lydia a trecut cu bine de controlul medical și a mers pe terenul de sport unde i s-a spus: "Acum aleargă! Dar aleargă nu doar ca să ajungi la linia de sosire, ci ca să ieși prima și să câștigi premiul" (1Cor. 9:24, 2Timotei 2:5). Toți cei care nu puteau să alerge cu toată puterea nu aveau voie să mai meargă pe calea îngustă. Cei care primeau premiul, puteau să urce pe vârful muntelui lui Dumnezeu. În locul acela sfânt, ei puteau veni înaintea Slavei lui Dumnezeu și puteau primi binecuvântare și neprihănire. Numai ei puteau fi aceia care "*căutau fața Dumnezeului lui Iacov*" (Psalmul 24:3,5,6).

Prin harul lui Dumnezeu, Lydia a trecut și de această probă. Și totuși, testul principal încă nu se sfârșise. Oameni de diferite profesii: teologi, profesori, doctori, judecători, militari, agenți de vânzări, funcționari, administratori și muncitori obișnuiți – cu toții veneau în fața comisiei de control, al cărei președinte era "**o persoană îmbrăcată în haină albă, încins cu un brâu de aur**" (Apoc 1:13). În lumina veșniciei și în lumina judecății lui Dumnezeu, erau descoperite toate faptele făcute în timpul slujbei. Mai întâi a fost chemat un pastor dintr-o anumită biserică. În clipa aceea, întreaga biserică căreia el i-a predicat în timpul vieții lui i-a apărut în fața ochilor. Și atunci i s-a spus pastorului: "*Acum predică!*" El a ascultat și a început să le predice. Cartea s-a deschis, iar cuvintele lui au fost comparate cu ceea ce era scris pe filele ei. Când pastorul spunea ceva și nu era conform cu ceea ce scria în Carte, atunci se auzea imediat o observație: "*Nu este bine ce spui.*" Mai mult chiar, propria sa viață era comparată cu predica. Cuvintele pe care le spunea altora erau de asemenea comparate cu viața lui, comportamentul lui de acasă, familia și slujba sa. În timp ce pastorul era analizat, lumina lui Dumnezeu îi învăluia pe toți membrii bisericii, astfel încât ascunzișurile și secretele inimilor lor erau date la iveală. Erau expuse păcate ascunse, intenții și gânduri murdare, precum și reacțiile creștinilor în anumite situații. Gândurile oamenilor și tot ce era ascuns de ochii firești acum se putea citi clar pe piepturile tuturor, ca într-o carte deschisă. De exemplu, un om stătea în biserică și visa cu ochii deschiși. Un altul se uita nervos la ceas, spunându-și cu mânie: "*Când are de gând să termine odată predica? E timpul să*

încheie!". Un al treilea, la cuvintele acuzatoare ale predicatorului, se împotriva cu indignare în inima sa: "*Nu! Nu mai pot asculta așa ceva! Ce tot vrea de la noi? Asta e prea de tot!*" Un al patrulea, care stătea în băncile din spate, picotea și își tot cobora capul până când a adormit de tot. Tot ce se întâmpla era scris în Cartea care avea să fie documentul decisiv în Ziua Judecării, când toată lumea avea să dea socoteală.

După aceea, oameni cu diferite meserii au început să treacă prin fața comitetului. Profesorii trebuiau să dea socoteală dacă și-au folosit autoritatea în mod corespunzător sau nu, dacă au afectat negativ sau nu sufletele elevilor. Doctorii au fost întrebați dacă au fost cu adevărat plini de milă, înțelegători, buni și nobili față de pacienții lor; dacă au făcut pentru ei tot ce le stătea în putere. Toate hotărârile, sentințele și constatările judecătorilor pământești au fost analizate cu microscopul dacă nu cumva și-au depășit drepturile și dacă au judecat în mod corespunzător sau nu. Dacă sentința unui judecător era găsită nedreaptă în lumina veșniciei, atunci acea persoană era dată la o parte.

Când a venit rândul agenților de vânzări, al comercianților, al tot felul de lucrători, au fost scoase la iveală multe înșelătorii de necrezut, minciuni, escrocherii mari și mici. Au fost demascate lenea, inconștiența, tâlhării, furturi și multe feluri de speculații. Nu puteai să fugi sau să te ascunzi de lumina veșnică.

Nu i-a fost arătat Lydiei ce s-a întâmplat cu acei oameni al căror dosar profesional nu a trecut de acest comitet. Poate o vom afla în veșnicie. Lucrul cel mai uimitor este că toți acești oameni se aflaseră mult timp, ca și Lydia, pe calea îngustă și depășiseră deja multe dificultăți și obstacole. Nu-i așa că ne dă de gândit acest lucru?

Dificultățile, testele și ultimele analize ce au avut loc la stația principală de control s-au încheiat. Lydia se apropia acum de linia de sosire. Deodată a apărut un grup de oameni care purtau haine albe. Aceștia se apropiau de ea ținându-se de mână. Conducătorul grupului a ieșit în față. Haina lui răspândea o lumină strălucitoare. Avea în mână Cartea. Toți ceilalți îl urmau ca niște soldați – curajoși și

hotărâți. Slujba acestui grup era să îi adune pe toți care trecuseră cu bine toate examinările, dar nu obligau pe nimeni, ci se limitau la a striga: *"Cine vrea să vină cu noi?"*

Lydia s-a așezat ultima în șirul lor și i-a urmat. În scurt timp au ajuns într-un loc cu adevărat minunat. Conducătorul i-a chemat pe toți la rugăciune: trebuiau să își aducă dorințele și cererile înaintea Domnului. Lydia a realizat că nimeni nu se mai gândea la lucruri pământești în rugăciunile lor. Toate dorințele lor erau legate de viitor, iar inimile le erau pline de Voia Domnului. Lydia s-a rugat Tatălui Ceresc: *"Doamne, ajută-mă să fiu credincioasă în ceea ce ai hotărât pentru mine, ca să pot împlini tot ce îmi vei cere!"* Fata însăși nu știa ce cerea, pentru că această chemare înaltă a luat-o prin surprindere. În timpul rugăciunii, conducătorul nota totul în Cartea sa. În mijlocul acestui grup, Lydia a recunoscut doi oameni din tribul ei, pe care îi cunoștea foarte bine. Dar chipurile lor erau foarte schimbate. Toate acestea sunt foarte greu de explicat în cuvinte; și totuși, experiența Lydiei arată foarte clar că pe lângă viața pământească mai există o altă viață, un mod nou de viață și niște relații noi, pe care mintea omenească nu le poate pricepe.

În timp ce Lydia se apropia de Orașul Ceresc, i se descopereau adevăruri minunate, unul după altul. Acestea pot fi lecții de mare valoare pentru noi. De exemplu, i se spunea: *"Acum vei intra într-un Oraș în care nimeni nu poate intra decât dacă are păcatele iertate. În acest oraș, toată lumea trăiește în armonie totală, lăudându-L și glorificându-L numai pe Domnul Isus Hristos. Doar cei care sunt credincioși lui Hristos și care L-au urmat întru totul pot trăi aici. Nu pot intra oamenii care au vorbit despre păcatul altora, care au judecat și nu s-au căit pe când încă trăiau pe pământ. Oricine dorește să pășească în Paradis trebuie să fi recunoscut Voia lui Hristos mai presus de voia lui proprie cât a fost pe pământ. Dacă, dintr-un anumit motiv, Domnul respingea dorința unei persoane, acea persoană trebuia să fie gata să o respingă și ea, iar dacă Domnul binecuvânta ceva, atunci și acea persoană trebuia să o binecuvânteze. Niciun ipocrit și niciun om mândru nu pot intra în Orașul Ceresc al Domnului și Regelui nostru."*

Deși a auzit mult mai multe, Lydia nu a putut să își amintească totul; totuși ceea ce am primit era de ajuns. Ar trebui să ne punem nouă înșine întrebarea din Apocalipsa 6:17: **"căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?"**

Între timp, Lydia a ajuns la linia de sosire. La ușa Paradisului stătea un înger strălucitor care i-a întins mâna. În acea clipă, cei care stăteau la patul Lydiei au auzit-o strigând: *"Un înger stă în fața mea! Mă cheamă înăuntru! Nu îl vedeți? Încă mai stă ..."*

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. Apoi și-a închis ochii și a tăcut. I s-a oprit respirația și nu a mai avut puls. Buzele și vârfurile degetelor au început să se învinețească. Lydia murise. Era 8 aprilie 1973, ora 15:00. Prietenii ei au îngenuncheat lângă patul ei plângând și rugându-se. Cu siguranță nu se rugau pentru învierea ei. Nici măcar nu se gândeau la asta. Se rugau doar: *"Doamne, ne-a fost așa un mare ajutor, cine va umple locul gol, cine îi va lua locul?"*

Una din rudele Lydiei au adus hainele de înmormântare. Corpul i-a fost spălat și pregătit. În mormântarea urma să aibă loc a doua zi dimineată. În seara aceea, au plecat cu toții pe la casele lor; lumina rămăsese aprinsă în camera unde era trupul Lydiei. Una dintre colegele noastre, o doamnă de culoare, a dorit să rămână toată noaptea alături de ea. Minunea a avut loc târziu în noapte. Lydia s-a mișcat deodată în pat, s-a ridicat și a exclamat uimită: *"Dar vai ce întuneric este aici, totul este așa de murdar și întunecat! Și ce pereți mizerabili!"*. Mai târziu avea să ne spună că după ce s-a întors înapoi pe pământ, totul i s-a părut așa de murdar și întunecat în comparație cu ceea ce văzuse în Paradis. Întorcându-se spre colega ei, Lydia i-a cerut apă și ceva de mâncare. Asta se întâmpla în condițiile în care în ultimele zece, cincisprezece zile nu fusese în stare să mănânce nimic. După ce a mâncat și a băut, s-a ridicat și a mers prin cameră. Era așa de bucuroasă să poată face asta, după atâta timp de stat în pat. I-au revenit repede puterile. Nu mai avea deloc dureri; se simțea de fapt destul de sănătoasă.

Aș vrea să împărtășesc acum cu voi ce a povestit Lydia că s-a întâmplat după ce a întâmpinat-o îngerul. În clipa când îngerul i-a întins mâna, ea l-a atins și a simțit în trup un fel de electrocutare. Acesta era momentul când duhul ei părăsea trupul pământesc. Prima persoană pe care a întâlnit-o în Paradis a fost Isus Hristos care a salutat-o. Lydia a văzut mulți oameni în haine albe strălucitoare. A primit și ea o haină ca a celorlalte. Chiar dacă nu era soare și nici vreo altă sursă de lumină, Orașul Cereșc era plin de o lumină frumoasă de nedescris. Însuși Isus era Lumina care pătrundea totul și arăta lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot vedea. Lumina care ieșea din Isus nu scădea și nu apunea, din cauza aceasta nu mai era noapte. De asemenea, nu era nici prea frig, nici prea cald. Oamenii din jurul Lydiei erau din toate părțile pământului și vorbeau o mulțime de limbi, totuși se puteau înțelege unii pe alții; vorbeau dialecte frumoase pe care le înțelegeau toți care pășeau în Oraș. Nu existau acolo rase diferite și nici culori diferite ale pielii. Nu existau păreri și opinii diferite. Cu toții erau în unitate deplină. O armonie de nedescris stăpânea acolo și o pace cerească îi aducea pe toți împreună. În mijlocul acestor locuitori cerești nu era nici o diferență între bărbați și femei; cu toții aveau același gen. Era un mod de viață nou și necunoscut pe care Lydia nu putea să îl descrie. Când Domnul a fost pe pământ, El a spus **"Căci, la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer."**(Matei 22:30) Locuitorii Orașului trăiau frumos, casele și locuințele lor erau de nedescris, ceea ce îmi amintește de Cuvântul lui Hristos din Ioan 14:2, **"În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri..."** În centrul Orașului era o sală mare în care se afla un Tron extraordinar de frumos, iar pe el stătea Mielul minunat, Domnul Isus Hristos, în toată Slava Sa măreață. Lydia povestea că fața Domnului strălucea așa de tare încât te orbea și nimeni nu se putea uita direct la El. Cu toții își coborau ochii și îngenuncheau înaintea Lui, spunând: **"Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!"** Totul era plin de cântecul oștirilor cerești. Nu sunt cuvinte pe acest pământ să poți descrie lucrurile cerești.

După cântec, Domnul i-a invitat pe toți să vină la El și le-a dat tuturor câte trei fructe care semănau cu niște struguri. Chiar și Lydia a primit aceste fructe. După ce le-a mâncat, a simțit înăuntrul ei un flux de putere, necunoscut. Dragostea adevărată domnea printre oamenii care locuiau în Orașul Ceresc. Atât adulții, cât și copiii erau tratați la fel. Oamenii nu vorbeau niciodată unul peste altul. Nu era nici grabă, nici agitație. Pacea și liniștea Domnului domneau peste tot. Gândurile și dorințele tuturor erau îndreptate spre Tron. Cu toții erau atenți la ce spunea Isus. Nimeni nu mai făcea ce voia. Ochii tuturor erau ațintiți pe Cel care stătea pe Tron. Slava Lui era așa de minunată, încât uitaseră complet tot ce experimentaseră pe pământ. Lacrimi, tristețe, durere, suferință și jigniri nu mai existau.

Deodată Domnul a chemat-o pe Lydia și i-a spus: **"Prietenii tăi de pe pământ plâng după tine. Vreau să te trimit înapoi"**. Chiar dacă se simțea foarte bine în Paradis, nu a putut să se opună Voin Domnului. Ca și înainte, ea a fost gata să-L asculte și să meargă înapoi, însă avea o dorință arzătoare: *"Dacă trebuie să mă întorc din nou pe pământ, atunci Te rog, să nu permiți să intervină niciodată nimic între noi care ar putea să ne despartă. Chiar dacă un păcat cât de mic ar intra în inima și viața mea, atunci Te rog să mi-l arăți cu dragostea și mila Ta, astfel încât să pot pune lucrurile în ordine cât de repede posibil. Permite-mi să fiu alături de Tine pe pământ așa cum sunt acum alături de Tine în Cer."*

Înainte să părăsească Orașul Ceresc, Domnul i-a arătat Lydiei un glob uriaș și i-a spus: **"Lydia, oamenii de pe pământ cred că pot să-Mi ascundă lucruri, că pot ține secrete față de Mine. Ei bine, uită-te în acest glob!"** Când Lydia s-a uitat în glob, a văzut întregul pământ. Mulți oameni ce semănau cu niște furnicuțe alergau de colo-colo. Se mușcau unii pe alții, batjocoreau, se băteau și se certau. Erau geloși, plini de ură, bârfitori și înșelători. Și vai, ce mult se străduiau să o ascundă. Cu adevărat nimic nu poate fi ascuns Supraveghetorului Ceresc; acest lucru este confirmat de cuvântul lui Dumnezeu în Daniel 2:22, 28: **"EI descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina... Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și**

care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă." Și în Matei 10:26: **"Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va fi cunoscut."**

Când am auzit aceste lucruri de la Lydia, am întrebat-o fără să vreau: *"Spune-mi, nu ai fost șocată și întristată când ai auzit că Domnul vrea să te trimită înapoi pe pământ?"* Ea m-a întrebat uimită: **"Șocată? Întristată? Cum aș fi putut fi? Este pur și simplu ceresc să împlinesc Voia Domnului. Este un privilegiu și o mare plăcere să faci Voia Lui."**

Dragi prieteni, Domnul se adresează tuturor atunci când ne poruncește: **"Intrați pe poarta cea strâmtă! Mergeți pe calea cea îngustă!"** Voia lui Dumnezeu este să ne mântuiască și să ne dea viața veșnică. Dacă nu împlinim Voia Lui, înseamnă că ne condamnăm singuri la osânda veșnică și la suferințe de nedescris. Deci o dată pentru totdeauna, alege calea îngustă!

Și totuși să nu uităm că această cale îngustă este calea spre curățire! Este o cale de război și biruință asupra păcatului! Cei care merg pe ea nu pot să amestece creștinismul cu lumea, deoarece ceea ce i s-a arătat Lydiei, ni se poate întâmpla nouă. Omul care, mergând pe calea îngustă, amestecase făina cu zahărul, nu a putut face nimic când Domnul i-a cerut să le separe. Oamenii au tendința să amestece creștinismul cu diferite lucruri care li se par atrăgătoare, dar Domnul nu va accepta așa ceva. Calea îngustă înseamnă a-L urma pe Hristos și imediat ce pășim pe această cale va trebui să trecem inevitabil prin poarta cea strâmtă, unde vom fi nevoiți să renunțăm la tot ce ne-ar putea lega de lume.

Cuvântul Domnului spune în Matei 7:14: **"Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află."** Este adevărat că sunt puțini cei ce o află. Cei cu inima împărțită sau superficiali nu o pot găsi, nici cei care iau creștinismul foarte ușor și le pasă doar de aparențe. O vor găsi numai aceia care nu se bizuie pe nimic din lumea asta, ci caută cu toată inima adevărul. O, ce ușor este să spui: *"Noi suntem cu toții copiii lui Hristos! Într-o zi ne vom întâlni cu toții la picioarele Lui."* Da, așa credem cu toții și încercăm să ne asigurăm că este

adevărat. Haideți însă să vedem care este părerea Domnului în legătură cu acest lucru. În Psalmul 24:3 El ne pune tuturor o întrebare care sună ciudat pentru noi: **"Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt?"** Cuvântul scurt "cine", folosit la singular, dă impresia că nu vor fi mulți aceia. Fie ca Domnul să ne dea șansa să găsim calea cea îngustă și calea care duce la viața veșnică în timpul umblării noastre pe acest pământ și să rămânem pe ea până la sfârșit! Domnul spune în Apocalipsa 3:5, 21: **"Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui... Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie."**

Dragi prieteni! Sunt conștient că după ce am împărtășit cu voi aceste lucruri, va trebui să dau socoteală de fiecare cuvânt. După ce treci prin astfel de experiențe, vei putea înțelege ușor de ce vorbesc așa cum vorbesc. Trebuie să vă spun adevărul, chiar dacă este dur și greu de primit. Trebuie să fac acest lucru chiar dacă îmi veți întoarce spatele și veți spune: *"Nu vreau să îl mai aud! Nu suntem obișnuiți să auzim așa ceva! Nu ne plac astfel de predici!"* Ei bine, sunteți liberi să hotărâți cum doriți. Eu trebuie să fiu credincios lucrurilor pe care Domnul mi le-a încredințat. Știu că va veni o zi când va trebui să stau înaintea Judecătorului suprem, care mă va întreba: *"Erlo, ai fost credincios? Le-ai spus oamenilor ceea ce eu am vrut să le spui sau ți-ai dorit ca oamenii să te laude și ai spus lucruri care erau pe placul lor?"*

Credeți că, dacă voi fi pe placul oamenilor, Domnul va putea să mă iubească? Nicidecum!!! De aceea nu pot să fac altceva. Cum rămâne cu voi, prieteni? Vreți să fiți împreună cu oamenii care îl urmează cu adevărat pe Hristos? Poți tu să renunți la tot ce îți este drag și valoros în viața asta, ca să îl câștigi pe Hristos?

Apostolul Pavel a scris: **"Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc**

toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.

Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus." (Filipeni 3:7-14).

În concluzie, aș vrea să spun că ceea ce Lydia a experimentat înainte și după moartea ei va fi pentru mulți o perlă prețioasă, dar pentru alții va fi o ofensă și o mărturie controversată. Aceștia vor încerca să îi convingă pe cunoscuții lor că întâmplarea nu este chiar adevărată, ci mai degrabă produsul minții și al imaginației. Eu înțeleg pe deplin de ce această mărturie nu îi este pe plac Satanei. Ceea ce i s-a arătat Lydiei este o imagine clară a unui creștin care îl urmează pe Hristos și merge alături de El. Numai astfel poți trăi o trezire spirituală, ea fiind rezultatul unei vieți de părășie reală cu Isus Hristos.

SFÂRȘIT